

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΡΧΑΙΑ ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

A. ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Οδηγώντας την σ' ένα δρόμο που είναι απίτητος απ' τους ανθρώπους θα την θάψω ζωντανή σε μια πέτρινη σπηλιή προσφέροντας τόσο μύρος τροφής όσο είναι αρκετό για καθαρή, για ν' αποφύγει ολόκληρη η πόλη το μπάσμα και εκεί παρακαλώντας τον Ώδη, τον οποιο μύνο σβέεται απ' τους θεούς, πως γλυτώσει το θάνατο ή θα καταλάβει τουλάχιστον αν και αργά ότι είναι μύταιος κέπος να τιμή κανείς πούς βρσκονται στον Ώδη.

B. 1. Ο ρόλος του χορού στο συγκεκριμένο απόσπασμα είναι καθοριστικός για τη διαμόρφωση του κλίματος του έργου. Παρατηρώντας τη βιαστική και οργισμένη αποχώρηση του Αίμονα από τη σκηνή εκφοβίζει την ανησυχία του για το πως θα αντιδράσει ο νός στην απήγνωση του και φορτίζει συναισθηματικά το κοινό προοικονομώντας τη σκηνή του θανάτου του. Με τη διαπίστωση αυτή ο χορός υποδαυλίζει για μια ακόμη φορά το πάθος του Κρόντα και τον ώθει να εκφράσει την τυφλή ισχυρογνωμοσύνη του, πσον αφορά την απόφασή του για τη θανάτωση της Αντιγόνης αλλά και της Ισμήνης. Το γεγονός αυτό εντείνει ιδιαίτερος την αγωνία των θεατών.

Η επομένη παρέμβαση του χορού πμως κέμπει την ισχυρογνωμοσύνη του Κρόντα, ο οποός πολή γρήγορα ανακαλέη την απόφασή του για την καταδίκη της Ισμήνης και την απαλλήσει.

Στο σημείο αυτό ο χορός υποβάλλει στον Κρόντα το ερώτημα για τον ακριβή τρόπο θανάτωσης της Αντιγόνης. Στην απάντησή του ο Κρόντ εκδιπλώνει ξανά τις πιο αρνητικές πλευρές της προσωπικότητός του επιβαρύνοντας ακόμη περισσότερο το κλίμα του έργου.

2. Ο Κρόντ πιστεύοντας εσφαλμένα ότι κατέχει την πλήρη αλήθεια και τυφλωμένος από την οργή του σε μια έκρηξη

εγωισμό και αλαζονείας σαρκαίνει σκληρό και ειρωνεύεται για μια ακόμη φορά την πίστη της Αντιγόνης στους νόμους των θεών και την αμετακίνητη απόφαση της να θάψει τον αδελφό της. Φτάνει, λοιπόν, στο αποκορύφωμα της βίβρης του προς τους θεούς προετοιμάζοντας τη συντριβή του.

3. Στο μεταφρασμένο κείμενο ο Κρέων παρεμβαίνει και διακόπτει το θρόνο της Αντιγόνης, με τη δικαιολογία ότι καθυστερεί να εκτελεστεί η ποινή. Μάλιστα, με οργή διατάζει τους φρουρούς να οδηγήσουν την Αντιγόνη στον τάφο. Με τον πλεονασμό "μύνη κι ὄρημη" υπογραμμίζεται η αναλγησία και η ωμότητα της διαταγής του. Ήρα, όπως και στο κείμενο από το πρωτότυπο, μέσα στη συναισθηματική και πνευματική του ακαμψία επιμύνει δογματική στην απόφαση εγκλεισμού της Αντιγόνης στον υπέγειο τάφο της. Το μόνο στοιχείο που προστίθεται στο σημείο αυτό είναι η σοφιστική δικαιολογία ότι "η κόρη δε μέλυνε τα χέρια τους" στην προσπάθειά του να ξεγελέσει τη συνέδησά του και να αποσείσει την ευθύνη για τη μοίρα της Αντιγόνης.

4. Σχολικό βιβλίο, "Αντιγόνη" Σοφοκλόου, εισαγωγή σελ. 18 "Στο θέατρο του Διονύσουτο μεγαλείο"

5. νόος: έννοια, νόημα
 φρονετώ: εκφρών, φρόνηση
 βουλευή: βούλη, βουλευτής
 ἄγων: άγωγή, άγημα
 σβειν: σεβασμός, ευσεβής

6α.

	ΔΟΤΙΚΗ ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΥ
ὄργος	ὄργασος
ὄνδρ(α)	ὄνδρ(α)σι(ν)
βροτ(ν)	βροτο(ς)
μῆασμα	μῆασμασι(ν)
πῆλις	πῆλεσι(ν)

6β.

	Παρατατικῶς
ἴστω	ἴν
νοεῶς	ἴνῳεις
λέγεις	ἴλεγες
βουλεῶν	ἴβουλεῶν
κρύψω	ἴκρυπτον

7. ταχῶς: επιρρηματικῶς κατηγοροῦμενο του τρόπου.

νοῶς: υποκεῖμενο του ῥήματος "ἴστω" και της μετοχῶς "ἴλγῳσας"

κατακτεῖναι: τελικῶς ἀπαρῳμφοτο, ἀντικεῖμενο στο "νοεῶς"

θεῖν: γενικῶς διαιρετικῶς

ἀῖτουμῳνη: τροπικῶς μετοχῶς, συνημμῳνη στο υποκεῖμενο του ῥήματος "τεῖξεται"

Επιμῳλεια: Ἀγῳπη Μιχαῖλ, Μαῖρα Σαμαῖ-Φιλῳλογοι